

BOSANSKO NARODNO POZORIŠTE ZENICA

Sezona 2018/19.

Dejan Dukovski

Bure baruta

Jezička adaptacija: **Hasan Džafić**

LIKOVİ (po redoslijedu pojavljivanja):

ANĐELKO

DIMITRIJE

SVETA

BLAGOJE

ACO

SIMON

ANA

ANDREJA

ŽENA

ČOVJEK

SVJETLANA

ŠOFER

ĐORĐE

ĐORE

GELE

TOPUZ

BORIS

POLICAJAC

KIRIL

MANE

DŽIMI

EVDOKIJA

KOSTA

Scena 1

DA SMO MI ŽIVI I ZDRAVI

Birtija. Skoro prazna. Za jednim stolom sjedi Anđelko, srednjih je godina. Pije pivo. Ulazi Dimitrije, star i ćopav. Ide na štakama. Jedva sjeda za jedan sto. Anđelko ga gleda. Ispija pivo. Odlazi k njemu.

ANĐELKO: Kako si, adžo Dimitrije?

DIMITRIJE: Bogu hvala, dobro.

ANĐELKO: Bi l' nešto popio?

DIMITRIJE: Pivce.

ANĐELKO: Sjećaš me se?

DIMITRIJE: Ne.

Gledaju se. Anđelko ustaje. Donosi dva piva. Sjeda.

ANĐELKO: Otkud ti?

DIMITRIJE: Eto.

ANĐELKO: *(Pauza.)* Šta ti se desilo?

DIMITRIJE: Pusti. Ne pitaj.

ANĐELKO: Neka nesreća?

DIMITRIJE: Ne pitaj.

ANĐELKO: *(Nazdravlja.)* Da smo mi živi i zdravi!

DIMITRIJE: Da smo mi živi i zdravi! *(Pije.)*

ANĐELKO: Saobraćajka?

DIMITRIJE: Da je bogdom.

ANĐELKO: Pa šta bi? *(Pauza)* Pao si?

DIMITRIJE: Ne.

ANĐELKO: Neko te izmariso? *(Pauza)*

DIMITRIJE: Da.

ANĐELKO: Ko?

DIMITRIJE: Ko?

ANĐELKO: Ne sjećaš se?

DIMITRIJE: Nisam ga vidio.

ANĐELKO: Nabio ti vreću na glavu? *(Pauza.)* Neki dug? Nekom si se dobro zamjerio? *(Pauza.)* Dobro te je sredio.

DIMITRIJE: Kako ti ono bješe ime?

ANĐELKO: Anđelko.

DIMITRIJE: Anđelko?

ANĐELKO: Ne sjećaš me se?

DIMITRIJE: Ostarilo se. *(Pauza.)*

ANĐELKO: Dobro te je potkačio. Ubio je boga u tebi.

DIMITRIJE: *(Ispija pivo.)* Pajserom.

ANĐELKO: Pajserom?

DIMITRIJE: Čekićem. *(Pauza.)* Pajserom i čekićem. Od sedam, osam kila. Najmanje. Kosku po kosku. Svaku kosku obaška. Prelom dvadeset i sedam kostiju. Tri naprsle. Prelomi rebara. Fraktura lobanje. Kičma. Oštećenje kičmene moždine. *(Pauza.)* Imam problema sa glavom. Stalno me boli, jebo je bog. Lijeva noga mi je četiri centa kraća. Odoše tri prsta. Krpili me, sastavljali, al' me nisu sastavili. Desna ruka mi ne radi. Hemi, hemi... uh, jebo te, hemipareza cijele desne strane. Teška motorna afazija. Muskulustonus i hipertoniya. Kočenje vilice. Neka kost se iščašila. Jedan bubreg mi izvadili. Drugi više ne valja. Ne bih smio piti. A pijem. Noću se ne mogu suzdržat – kako zaspim, upišam se. Teško dišem. Mamicu mu jebem. Bolje da me je kamion udario. *(Pauza.)* Prijevremena penzija. Bez zasluga, bez posebnih priznanja. Povreda na radnom mjestu. *(Pauza.)* Dobro je. Ne žalim se. Moje je prošlo. Starost – žalost. Samo upitaj nekog za Dimitrija Drota. Kol'ko je samo žena povalio! Nema im broja. Još ja mogu ubadat, pička mi materina. Al' žena mi se nećka, gadi joj se s invalidom, a ona se pita. *(Pauza.)*

ANĐELKO: Tako nam pisano.

DIMITRIJE: Da smo živi i zdravi.

ANĐELKO: Da smo živi i zdravi! *(Pije. Anđelko gleda Dimitrija.)* Znaš ko te je mlatio? *(Pauza.)*

DIMITRIJE: Ko?

ANĐELKO: Ja. *(Pauza.)* Pajserom i čekićem. Od devet kila. Mislio sam da sam ti slomio trideset i dvije koske. Tol'ko sam htio. Nisi se, majku ti jebem, branio. Nisi mogao. Kao da sam udarao balu mesa. Skičao si kao krme. *(Pauza.)* Ne pamtiš me? Vozio sam crveni ford eskort.

Svi su vozili krtije. Ti se dobavezao mene. Zatekao si me s ribom u kolima. Htio sam ispasti frajer. Izvukao si me napolje. Jeb'o si mi majku, rasturio me. A za šta?... Za kurac... Pendrekom među noge. Među noge, adžo Dimitrije. Još me boli. Šta sam ti, jebi ga, tol'ko skrivio. Tužio sam te. Džabe. Kadija te tuži, kadija ti sudi. Bio si glavni frajer. A ja niko i ništa. Dva dana nisam mogao ustati iz kreveta. Tek treći dan. Pa se opet vratio. Muda su mi bila natekla kao baloni. Umjesto jaja – lubenice. Dvije operacije. Neuspjele. Dugo nisam smio ni pomisliti na žensko. Kad mi se digne – boli. Djece ne mogu imati. Jebem rijetko, i loše. (*Pauza.*) Hoćeš pivo?

DIMITRIJE: (*Pauza.*) Na mene je red. (*Ustaje. Nепrestano briše oči. Nosi dva piva.*)

ANĐELKO: A zašto, adžo Dimitrije?

DIMITRIJE: Stvarno, zašto?

ANĐELKO: Ko prebijeni psi.

DIMITRIJE: Na psu rana, na psu i zarasla.

ANĐELKO: Ama slabo nešto.

DIMITRIJE: Slabo.

ANĐELKO: Da smo mi živi i zdravi!

DIMITRIJE: Da smo mi živi i zdravi!

Scena 2

INCIDENT

Vrata. Pred vratima stoje Anđelko i Sveta: Anđelko drži u ruci pajsar.

SVETA: Siguran si da je ovdje?

ANĐELKO: Ne sekiraj se. Ti se samo ne miješaj.

SVETA: Pamtiš ga?

ANĐELKO: Samo da ga vidim, neće izgledat kakvog ga pamtim.

SVETA: Samo ne pretjeruj. Ne živciraj se, molim te.

ANĐELKO: Samo se ti ne miješaj.

Kuca na vrata. Otvara Blagoje.

ANĐELKO: Dobar dan.

BLAGOJE: Dobar dan?

ANĐELKO: Aco mi treba.

BLAGOJE: (*Gleda u pajser.*) Aleksandar? Nije tu.

ANĐELKO: A gdje je?

BLAGOJE: Ne znam. Da mu prenesem nešto?

ANĐELKO: Sačekaćemo ga.

BLAGOJE: Ne znam kad će se vratiti.

ANĐELKO: Ne žurimo se. Šta ste vi Aci?

BLAGOJE: Aleksandru? Otac.

ANĐELKO: Da uđemo?

BLAGOJE: Vi ste mu prijatelji?

ANĐELKO: Ne. (*Pauza.*) Ulazi, Sveto! (*Ulaze.*) Sješćemo.

BLAGOJE: Mogu l' vam šta ja pomoći?

ANĐELKO: Ne. (*Sjednu. Pauza.*)

BLAGOJE: Jeste l' za kafu?

ANĐELKO: Bolje bi sjela rakija. A, Sveto? (*Sveta klimne glavom.*) Može rakija. (*Blagoje donosi rakiju.*) Hajde, da smo mi živi i zdravi. (*Pije.*) Koliko godina ima Aco?

BLAGOJE: Aleksandar? Sedamnaest.

ANĐELKO: Najgore godine. (*Sveta klima glavom.*) Znaš onu Trajkovu barabu? (*Sveta klima glavom.*) Bezbeli – čovjek se uči dokle je živ. Domaća rakija?

BLAGOJE: Domaća.

ANĐELKO: Halal vjera! (*Pauza. Daje mu saobraćajnu dozvolu. Blagoje je uzima. Pauza.*) Je l' vam Aco rekao?

BLAGOJE: Sredićemo to.

ANĐELKO: Šta ćemo srediti!? (*Pauza.*) Neke stvari se jednostavno ne mogu srediti. Ja vozim trideset i jednu godinu. U dvanaestoj sam od starog mažnjavao kola. Ford eskort. Vozački sam položio u ratu. Prvi od svoje generacije. Zna Sveta – dosad ga nisam ni očešo. Dosad. Bio je kao nov. Bio. Bolji od novih. Od usta sam otkidao. Sveta zna, nisam bio kod majstora. Svjećice, ulje, filteri, gurtne. Sam sam štelovao dizne. Triput sam bušio klipove. Četiri puta sam mu vraćao kilometražu. Zašto? Zamijenio sam mu par amortizera. Tristo tri svjećice. Jedanaest poluosovina.

Dvadeset kinetičkih. Trinaest lamela. Četiri karburatora. Ležajeve. Piksne. Dihtunge. Gurtne. Auspuh. Bandaž. Sveto!? Volan. Prednji dio karoserije... (*Pauza.*) I tako dalje.

BLAGOJE: Sredićemo to.

ANĐELKO: Šta ćemo to sredit?

BLAGOJE: Kol'ka je šteta? (*Pauza.*)

ANĐELKO: Hoće l' se pojavit Aco? Aco!

SVETA: Anđelko?

ANĐELKO: Aco!!! (*Ulazi Aco.*) Gdje si ti, Aco? Kriješ se, a? Bježiš?

BLAGOJE: Zašto si pobjegao?

ACO: Bilo me je strah.

ANĐELKO: Od mene?

ACO: Ovaj je navalio na mene i dero se da će me ubiti. Zaključao sam se. Udarao je po haubi. Šutirao vrata. Popeo se na krov. I počeo skakati. Skupio se narod. Onda je pajserom krenuo da otvara vrata. Živ sam se usr'o.

ANĐELKO: Je si li vidio forda?

ACO: Pegla se.

ANĐELKO: Šta se, ba, pegla, Aco!? Nemoj da te ispeglam tu na licu mjesta.

SVETA: Anđelko!

BLAGOJE: Nije trebalo da bježiš. Trebao si pozvat policiju. Da napravi zapisnik.

ACO: Došao je drot. Dao sam mu saobraćajnu kroz prozor. Ovaj više: vadi ga, da ga ja ne vadim. Obojica počese udarati po šoferšajbi. Skinuše jakne i počese lomiti auto. Dodoše neki ljudi i svi se počese derat na mene. Jedan više da razbiju šoferšajbu i da me izvuku sprijeda. Drugi više da ubace suzavac unutra, pa ću sam izaći. Ovaj ovdje, potegao kamenčinu. Nisam znao šta bih. Upalim kola i kidnem.

ANĐELKO: Pobježe ti, Aco, kao pičkica. Hajd' što nemaš dozvolu, imaš oči. Što ne gledaš kud voziš? Imaš li mozga u glavi? Samo što nismo izginuli. Gledaš li znakove, majku ti jebem, da ti jebem! Lego ti na gas, boli tebe kurac! A moj ford vozio je kao pjesma. Čuvao sam ga kao oči u glavi. Sto šezdeset na otvorenom. Šta buljiš u mene? I?

BLAGOJE: Što mene gledaš? Koji kurac sada da radimo?

ANĐELKO: Šta si zino, Aco? Šta buljiš? Šta ćemo sad? (*Ustaje. Pajserom udara po jednoj vazji.*)

BLAGOJE: (*Ustaje.*) Dobro. Napravio je grešku. Ja ću to da sredim.

ANĐELKO: Nije dobro.

ACO: Sad vidiš što sam pobjegao.

ANĐELKO: A kud ćeš sad bježati? (*Aco bježi. Anđelko za njim.*)

SVETA: Anđelko!

ANĐELKO: Kud ćeš sad bježati?

Anđelko baca Acu na zemlju. Blagoje pokušava da ga zaustavi. Aco pada. Anđelko snažno udara Acu pajserom među noge. Sveta zgrabi Anđelka odpozadi i pokušava da ga odvoji. Aco gubi svijest. Blagoje ga diže.

SVETA: Anđelko, ba. Anđe'lko, ba!

ANĐELKO: Šta, Anđelko, šta, Anđelko!...

Scena 3

SISTEM

Sto. Flaša vina. Sveta i Simon:

SIMON: Bila dva prijatelja. Najbolji prijatelji. Jedan ode u vojsku. Ostavio prijatelju amanet da mu čuva vjerenicu. Prolazili dani. Samo je prijatelj smio da joj vidi koljena dok je prala noge. Zaljubio se u nju. Zaljubila se i ona. Gledali se. Ona se svukla. On je okrenuo glavu i rekao: gospođo, ja vas volim više od svog života, ali manje od svoje časti. Ustao je i prijavio se u vojsku. (*Pauza.*) Obećao sam da ću čuvati Anu dok si u vojsci. Nisam je čuvao. Jeb'o sam je.

SVETA: Ti?! (*Pauza.*)

SIMON: Još vina?

SVETA: Mnogo je.

SIMON: Mnogo je kad biju. (*Sipa vino.*) Tu mi je stajalo. Stajalo mi je tu kao knedla. Morao sam da ti kažem. Zato sam došao. Ljutiš se?

SVETA: Na tebe? Otkad se znamo?

SIMON: Od malih nogu.

SVETA: Imaš li boljeg prijatelja od mene?

SIMON: Ne.

SVETA: Jebeš Anu. *(Pauza.)* Ko te je naučio da igraš tablića?

SIMON: A ko je tebi namjestio prvu žensku?

SVETA: A ko je tebi kupio prvu ploču?

SIMON: A ko te je vadio iz vojske za svaki vikend?

SVETA: A ko ti je stavio šećer u rezervoar kombija?

SIMON: Ko?

SVETA: Ja. *(Pauza.)* Ko te je tužio za garažu?

SIMON: Ko?

SVETA: Ja. *(Pauza.)* Ko ti je otrovao Čedu?

SIMON: Kako ti da otruješ Čedu?

SVETA: Otrovom.

SIMON: Kako si mogao da otruješ Čedu? Pa zajedno smo ga kupili. Ti si ga izabrao. Dovlačili ga iz Moskve. Ti si ga učio da aportira.

SVETA: Da mu jebeš mater.

SIMON: Da mu jebeš mater?

SVETA: Ko te cinkario kod žene za Mariju? *(Pauza.)*

SIMON: Ti si me upoznao sa Marijom, da mu jebem mater.

SVETA: Da mu jebem mater.

SIMON: Da mu jebem mater?

SVETA: Tako je to.

SIMON: Kako, Sveto?

SVETA: Da mu jebem mater. *(Pauza.)* Još vina?

SIMON: Sipaj. *(Pije.)*

SVETA: Znaš kad su ti ukrali devize? Ja sam to bio. Džabe osakatiste Nedžibu u stanici. Nije bila kriva Ciganka. Uh, što me pogodilo kad mi rekoše da je mnogo dobro igrala čoček prije nego što ste je... osakatili.

SIMON: Kako si mogao?

SVETA: Pravo kažeš, kako?

SIMON: Da si zatražio, dao bih ti.

SVETA: Znam.

SIMON: (*Ustane.*) Znaš?

SVETA: Sjedi.

SIMON: Bolje da stojim.

SVETA: Bolje da sjedneš. (*Simon sjedne.*) Nije mi ti ovo lako kazati. (*Pije vino.*) Žena ti ima ljubavnika. (*Pauza.*)

SIMON: Kako znaš?

SVETA: Ja sam taj.

SIMON: Jebeš se s Altanom?

SVETA: Malo. (*Pauza.*) Sada, ne.

SIMON: Sad ste posvađani?

SVETA: Da.

SIMON: I?

SVETA: Udari me. Udari, rasturi mi glavu!

SIMON: Tebe?

SVETA: Ja bih tebe udario.

SIMON: Udario bi me?! Mene? (*Ustaje.*) Sjećaš se da smo dali riječ da sve dijelimo?

SVETA: Bješe nekad. Sjedi.

SIMON: Ima još nešto?

SVETA: Tvoj sin.

SIMON: Ne liči na mene?

SVETA: Ne.

SIMON: Šta da kažem na to?

SVETA: Ništa. Udari me.

SIMON: (*Ustaje. Uzima flašu. Gledaju se.*) Ne mogu. Tebe ne. (*Ostavlja flašu. Polazi.*)

SVETA: Znao sam za Anu.

SIMON: (*Zastane.*) Znao si sve vrijeme?

SVETA: Sve vrijeme. Znao sam i da ćeš mi kazati.

SIMON: I nisi se ljutio?

SVETA: Na tebe?

Simon se vraća. Uzima flašu. Snažno udari Svetu po glavi. Sveta pada. Glava mu je sva u krvi. Simon izlazi.

Scena 4

INCIDENTALNI SISTEM

Voz. Kupe. Noć. Sjedi Ana: Gleda kroz prozor. Na drugom kraju na dva sjedišta spava Andreja. Skinuo je cipele. Hrče. U kupe ulazi Simon. Na sebi ima mantil. Nema prtljaga. Sjeda prema Ani. Gleda je.

SIMON: Voz kasni sat i četrdeset minuta. Što je u svijetu incident, kod nas je sistem. Smrzo sam se. Pokiso sam do gole kože. Ovdje je toplo. (*Vadi cigarete.*) Hoće vam smetati ako zapalim?

ANA: Ne.

SIMON: Pušite?

ANA: Ne.

SIMON: Poznajemo li se odnekud?

ANA: Ne.

SIMON: Ne sjećate me se?

ANA: Ne.

SIMON: Nismo nekad bili zajedno? Isto neki voz, može biti?

ANA: Ne.

SIMON: (*Vadi iz mantila votku.*) Votke?

ANA: Ne.

SIMON: Ne pijete?

ANA: Ne.

SIMON: (*Sipa votku. Daje joj čašu.*) Sad ćete piti.

ANA: Ima li neki poseban razlog?

SIMON: Da. Još kad sam vas vidio sa perona, znao sam.

ANA: Šta ste znali?

SIMON: Da ću sjesti do vas i da ćemo piti votku.

Andreja se prevrće, češe nogu o nogu. Hrče.

ANA: Gdje putujete?

SIMON: Nisam se odlučio.

ANA: Kako to?

SIMON: Bježim.

ANA: Zbog čega bježite?

SIMON: Hoćete li me prijaviti ako vam kažem?

ANA: Hoćete reskirati?

SIMON: Nisam platio kaznu za parkiranje.

ANA: Lažete.

SIMON: Lažem. Ubio sam najboljeg prijatelja. Hoćete li me prijaviti?

ANA: Možda.

SIMON: Vjerujem u stvari na prvi pogled. Ne nosite gaćice?

ANA: Zašto mislite da ne nosim gaćice?

SIMON: Nosite ih?

ANA: Nije vaša stvar.

Otvaraju se vrata na kupeu. Ulazi policajac. Gleda neko vrijeme u troje putnika. Izlazi.

SIMON: Mogli ste me prijaviti.

ANA: Nisam vas prijavila.

SIMON: Zašto?

ANA: Imate dobre oči.

SIMON: Kupe kraj vašeg je prazan.

ANA: Hoćete da se prebacimo?

SIMON: Da.

ANA: Ne.

SIMON: Ne?

ANA: Ne vjerujem u ljude sa dobrim očima koji vjeruju u stvari na prvi pogled.

SIMON: Još kad sam vas vidio sa perona i kad sam sjeo ovdje s vama i kad smo popili votku, znao sam.

ANA: Šta ste znali?

SIMON: Da neće biti lako.

ANA: Jeste li riješili gdje putujete?

SIMON: Kud vi putujete?

ANA: U Sekešfehervar.

SIMON: Riješio sam. U Sekeš...

ANA: Fehervar. Šta ćete raditi u Sekešfehervaru?

SIMON: Šta ćete vi raditi?

ANA: To nije vaša stvar.

SIMON: Ne znate šta gubite.

ANA: Šta ću dobiti?

SIMON: Reskirajte.

ANA: Nemam namjeru.

SIMON: Mogu li da pitam – zašto?

ANA: Ne. (*Pauza.*)

SIMON: Obično ne pitam. Uzimam.

ANA: Ne želim biti gruba, ali razgovor postaje besmislen.

SIMON: Da ste vi na mom mestu, šta biste rekli što bi pomoglo.

ANA: Ne bi pomoglo, ako kažem.

SIMON: Šta bi pomoglo?

ANA: Da me ostavite na miru.

SIMON: Nemam namejru.

ANA: Ako produžite moraću vas zamoliti da napustite kupe.

SIMON: I šta sad da radimo?

ANA: Šta hoćete od mene?

SIMON: Na kraju će biti po mome.

ANA: Molim Vas da napustite kupe.

SIMON: Nemam namjeru. Kada zagrizem, idem do kraja. Kao pirana.

Andreja se odjednom budi. Počne da se proteže. Pospano gleda u Simona. Pokazuje na flašu sa votkom.

ANDREJA: Mogu potegnut?

SIMON: Potegni.

Andreja uzima od njega flašu. Razbije flašu o Simonovu glavu. Simon pada preko Ane. Krv.

ANDREJA: Jebem ti piranu, da ti jebem! Nemaš namjeru, a? Ideš do kraja?

Ponovo legne.

Scena 5

POSLJEDNJI AUTOBUS

Autobus parkiran na posljednjoj stanici. Nema šofera. U autobusu na raznim mjestima sjede starija Žena, Čovjek i Svjetlana, djevojka u mini suknji. Ulazi Andreja: sjeda kraj žene.

ANDREJA: Je l' ovo posljednji?

ŽENA: Posljednji.

ANDREJA: Kad polazi?

ŽENA: Trebao je krenuti prije pet minuta.

ANDREJA: Gdje je šofer?

ŽENA: Doći će.

ANDREJA: Kad će doći? Znam da će doći, ali ja nemam vremena. Šta radi tamo? Pije kafu?

ŽENA: Ne znam šta radi.

ANDREJA: Pije kafu. Jebem ti narod. Samo nešto čekamo. Svi piju kafu. Ode mi mladost, dok se svi napiju kafe. Boli ga kurac. Da sam ja zakasnio, je l' bi me čekao? Kurko moj bi me čekao. I još treba da platim. Šta je? Što me gledate? Je l' mi može neko nešto? Boli me njonjo. A ti si platila?

ŽENA: Platila.

ANDREJA: Što si platila? Nema šofera. Hoćeš li ja da vozim? Ubaciću ga u brzinu i odosmo u pičku materinu. Je l' mi mogu nešto? Malčice da krenem, pa da vidiš kako će potrčat. Tamo pije kafu. A ovdje nam jebe majku. Zar nije tako? Majku su nam jebali. Je l' tako bilo pod Turcima?

ŽENA: Otkud znam kako je bilo pod Turcima.

ANDREJA: Ne pamtiš? A rat pamtiš?

ŽENA: Ne.

ANDREJA: E, u tom je i stvar. Niko rat ne pamti. Treba još jedan.

ŽENA: Šuti, dijete. Jezik pregrizo!

ANDREJA: Jezik da pregrizem? Prigrizao sam jedan. Jednoj sam pola jezika odgrizao. Zaslužila je to. Kol'ko imaš godina? Sto? Hoćemo malko i umirati?

ŽENA: Pu, pu, pu, jezik ti se osušio!

ANDREJA: Da l' da ga grizem, ili da mi se osuši? Niko ovdje ne zna šta hoće.

ŽENA: Bijelog dana ne vidio!

ANDREJA: Ti si malo bolesna, a? Nisi pri čistoj pameti? Nešto si bledunjava?

ŽENA: Akrepi te izjeli!

ANDREJA: Da nije rak?

Žena ustaje. Premješta se. Andreja sjedne pored nje.

ČOVJEK: Pusti ženu na miru!

Andreja ga gleda. Ustaje. Seda na šofersko mesto. Zatvara vrata. Sjedne do Čovjeka.

ANDREJA: Dobro veče. Treba li nešto?

ČOVJEK: Sram te bilo!

ANDREJA: Je li ti topla jakna?

ČOVJEK: Topla.

ANDREJA: Propušta li vjetar?

ČOVJEK: Ne propušta.

ANDREJA: A nož? (*Vadi nož.*) Propušta li nož? (*Pauza.*)

ČOVJEK: Propušta.

ANDREJA: Propušta. (*Pauza.*) Je l' ti se diže kad gledaš djevojku?

ČOVJEK: Šta hoćeš? Pare?

ANDREJA: Bogat si?

ČOVJEK: Nisam.

ANDREJA: Što se onda razmećeš parama? Drugo te pitam.

ČOVJEK: Platićeš ti za ovo.

ANDREJA: Ja ću platiti? Pa ti nisi normalan. Jebem ti narod da ti jebem. Niko ne razume šta mu pričaš. Niko ne sluša šta ga pitaš. Svi odgovaraju na neka druga pitanja. Sve ću vas, ba, pobiti, neću ni trepnuti. Ti ne slušaš šta ja govorim. Tjera on neku svoju priču. Reći ću ti prostu rečenicu. I za tvoje dobro – gledaj da je zapamtiš. Ne izigravaj mi tu frajera. Je l' ti se diže kad gledaš djevojku?

ČOVJEK: Ne.

ANDREJA: Tako kaži? (*Pauza.*) Ne vjerujem ti. Je l' ti se liže pod?

ČOVJEK: Ne.

ANDREJA: To ti vjerujem. Pametno. Nije čist. Jednom sam polizao kompletni javni WC. Ali mene nisu pitali hoćeš li. Borče ne pita. Borče kaže liži, i ti ližeš.

Sjedne do Svjetlane. Siječe brzo jedno dugme na njenoj bluzi. Svjetlana se prestravi.

ANDREJA: Dobro večer. (*Pauza.*) Dobro večer.

SVJETLANA: Dobro večer.

ANDREJA: Dobro večer. Ovakvo dugme tražim već godinama. Kako se zoveš?

SVJETLANA: Svjetlana.

ANDREJA: Lijepo ime. Strah te je od mene, Svjetlana?

SVJETLANA: Malo.

ANDREJA: Mene bi bilo mnogo. Imaš dječaka?

SVJETLANA: Imam.

ANDREJA: Voliš ga?

SVJETLANA: Volim ga.

ANDREJA: Ljubomoran je?

SVJETLANA: Ne.

ANDREJA: A ti se fataš sa drugima po haustorima?

SVJETLANA: Ne.

ANDREJA: Što, ba, ne? Ali lijepo ti je kad te gledaju. Kad prekrstiš noge u kafani?

SVJETLANA: Nije mi lijepo.

ANDREJA: (*Obraća se Čovjeku.*) Vjeruješ joj?

ČOVJEK: Vjerujem. (*Pauza.*)

ANDREJA: Što se ba zajebavate sa mnom? Dođi ovamo. Sjedi naspram nje.

Postavi Čovjeka naspram Svjetlane.

ANDREJA: Prekrsti, Svjetlana, noge. Što me gledaš? Okreni se prema njemu. Tako. Raširi to malo. Još malo. Tako. Gledaj je dobro. Dobro je pogledaj. (*Pauza.*) Je l' ti se digo? Ako ne želiš, ne moraš odgovoriti, samo me nemoj lagati.

ČOVJEK: Ne želim odgovoriti.

ANDREJA: Nema problema. Je l' ti je bilo lijepo?

SVJETLANA: Ne želim odgovoriti.

ANDREJA: Nema problema. E, hajde pa javi se! A sad mi svi dajte pare.

Svi daju pare. Andreja ih uzima. Prebraja ih. I sam daje pare. Dijeli na četiri dijela. I raspodijeli ih.

ANDREJA: Ja sam dao najviše. Nema veze. Drago mi je što smo se upoznali. Prijatno i sve najbolje.

Skida pantalone. Stoji tako neko vrijeme. Oblači ih. Otvara vrata autobusa. Izlazi napolje. Šofer autobusa udara ga francuskim ključem po glavi i unosi ga u autobus. Krvave glave pada tik uz šofersko sjedište. Gubi svijest.

ŠOFER: Ko ti reče da zatvoriš vrata?! Pizda ti materina!

Scena 6

ZAJDI, ZAJDI, JASNO SONCE

Noć. Gluho doba. Ulica. Klupa. Na klupi sjede Svjetlana i Đorđe. Slaba svjetlost od ulične svjetiljke.

SVJETLANA: Ljubomoran si.

ĐORĐE: Nije to.

SVJETLANA: Šta je?

ĐORĐE: Drugo je. Čekaj malo. Nešto mi nije jasno. Ti ga nisi gledala?

SVJETLANA: Ne.

ĐORĐE: I ne znaš zašto je gledao baš tebe, cijele večeri?

SVJETLANA: Ne znam.

ĐORĐE: A zašto je gledao baš tebe, a ne mene, na primjer? Nije imao razloga, je l' tako?

SVJETLANA: Tako je.

ĐORĐE: Znači ti si mu dala razlog?

SVJETLANA: Kakav sam mu ja dala razlog?

ĐORĐE: Kakav razlog si mu dala?

SVJETLANA: Nije imao razloga da me gleda.

ĐORĐE: Gledao te je ili te nije gledao?

SVJETLANA: Ne znam da li me je gledao.

ĐORĐE: Sad reče da te je gledao.

SVJETLANA: Ti si rekao da me je gledao.

ĐORĐE: Ti ne znaš da li te je gledao? Da ti kažem jednu stvar. Lažeš prije nogu što otvoriš usta. Praviš od mene budalu. Gledaš me u oči i lažeš me. Je l' se čujete telefonom? Čujete li se?

SVJETLANA: Što mi to radiš?

ĐORĐE: Zakazujete sastanke? Da slušate ploče? Da trčite goli po mjesecini? Zato se tako smije mamlaz. Gledate se kao zaljubljeni golubovi. Ne. Gledate se kao pacovi. Kad mene neka tako gleda, ja pridem i jebem en passant. Čist posao. Poslije se čudim što cijela kafana gleda u tebe. Ti ih mamiš pogledom. Daješ im povod. To ti imponuje.

SVJETLANA: Znaš šta?

ĐORĐE: Šta?

SVJETLANA: Jebi se.

ĐORĐE: To je tvoja specijalnost.

SVJETLANA: Vodi me kući.

ĐORĐE: Prvo da nešto raščistimo.

SVJETLANA: Nema šta da raščišćavamo. Vodi me kući.

ĐORĐE: Malo je falilo da mu razbijem glavu.

SVJETLANA: Malo je falilo?

ĐORĐE: Počinješ da ga braniš?

SVJETLANA: Smoždio si čovjeka ni krivog ni dužnog.

ĐORĐE: Da mu se izvinim? Da ga pozovem jednog dana na kafu? Nije kriv? Ja sam kriv?

Odnekud dolaze Đore i Gele: njih dvojica izgledaju prilično nezgodno.

GELE: Šta si zgriješio, brate?

ĐORĐE: Molim?

GELE: Kriv si nešto?

ĐORĐE: U čemu je problem?

GELE: Tražiš problem?

ĐORĐE: Ne.

ĐORE: Ne pravi se frajer. Šta tražiš ti ovdje?

ĐORĐE: Je li zabranjeno?

ĐORE: Ako hoćeš da se praviš frajer, nema problema. Šta tražiš ovdje?

ĐORĐE: Pratim je kući.

ĐORE: Da li si čuo za Đoreta Ludaka?

ĐORĐE: Ne.

ĐORE: Ja sam taj Đore.

GELE: Znaš čija je to klupa?

ĐORĐE: Čija je?

GELE: Đoreta Ludaka. Znaš otkud mi ovaj ožiljak?

ĐORĐE: Od Đoreta Ludaka?

GELE: Od Đoreta Ludaka.

ĐORĐE: Drago mi je što smo se upoznali.

GELE: Znaš šta treba uradit svako ko ima čast upoznati se sa Đoretom?

ĐORĐE: Šta?

GELE: Treba mu otpjevat nešto.

ĐORĐE: Ne pjevam dobro.

ĐORE: Ne traži đavola!

GELE: Bolje otpjevaj makar i loše. To ti je moj savjet. Da ti se ne desi da potpuno izgubiš sluh.

ĐORE: Znaš li onu »Zajdi, zajdi jasno sonce«?

ĐORĐE: Znam.

ĐORE: Da čujemo.

ĐORĐE: (*Pjeva.*)

Zajdi, zajdi, jasno sonce

Zajdi pomrači se

I, ti, jasna le mesečino,

Zajdi, izgubi se.

Žali, goro, žali, sestro

Dvajca da žalime

Ti za tvožite lisja goro

Jas za mojta mladost

Tvožite lisja, goro le sestro

Pak ke nazelenat

Mojta mladost, goro le sestro

Nema da se vrati.

ĐORE: Da l' stalno ovako pjeva ili sad ima tremu?

GELE: Ja bih to bolje otpjevao.

ĐORE: Znaš li onu »Dej gidi mladi ludi godini«?

DORĐE: Znam.

ĐORE: Da čujemo. (*Dorđe zapjeva.*)

GELE: Dosta. Pjeva k'o peder.

ĐORE: Gele mnogo mrzi homoseksualce.

GELE: Nek otpjeva nešto iz opere.

ĐORE: Znaš li Figara?

DORĐE: Nećemo čuti.

ĐORE: Nećeš da pjevaš?

DORĐE: Dosta sam pjevao. Sada ću malo da vas bijem.

Bije ih. Bježe. Ka Svjetli.

DORĐE: Što me gledaš tako bijelo?

Scena 7

BALKAN BLUZ

Zatvorska ćelija. Topuz i Boris: Boris grebe kamenom zid ćelije. Topuz leži na krevetu.

TOPUZ: Imaš cigaru?

BORIS: Sve sam ti ih dao.

TOPUZ: Što si mi sve dao?

BORIS: Rekao si daj mi sve.

TOPUZ: Borise? Malo te bijem? Rekoh ti da mi ne daješ sve cigare. Ne sve odjednom. Rekoh ti, čuvaj rezervu.

BORIS: Čuvao sam. Nisam ti ih davao. Rekoh ti da si mi rekao da ti ne dajem sve, da čuvam rezervu. Ti si rekao, Borise, malo te bijem. Riješi se.

TOPUZ: Riješiću se ja – tebe. Nemam šta da izgubim. Je l' imam?

BORIS: Nemaš.

TOPUZ: Imam. Tebe. Šta škrabaš?

BORIS: Recke.

TOPUZ: Recke?

BORIS: Još sto jedanaest recki. Znaš šta ću uradit kad izađem odavde. Otiću na more. Široko veliko more. Da dušu ispunim vazduhom. Oči širinom. Negdje u pičku materinu. Gdje nema ćoškova. *(Pauza.)*

TOPUZ: Jebem ti recke. *(Pauza.)* Šta je danas?

BORIS: Petak.

TOPUZ: Petak. *(Pauza.)* Petak. Svakog petka jednu patku. Petak je za dobru patku. Da je jedem?

BORIS: Ne.

TOPUZ: Jede mi se patka.

BORIS: Jedi.

TOPUZ: Patku da glabam? Pička tebi materina. Patku jedi, dušu vadi. Što to radiš? Ne cijeniš se. Što zabadaš sebi trn u zdravu nogu. Šta predlažeš sada? Ko da glaba kurac?

Otvoraju se vrata. Ulazi policajac: Uvodi Geleta. Topuz ustaje.

POLICAJAC: Kako si, Topuze?

TOPUZ: Hvala. Sasvim dobro. Kako ste vi?

POLICAJAC: E, Topuze, Topuze!

Izlazi. Zatvori vrata. Gele stoji sa ćebetom i perinom u ruci. Krene ka jednom ležaju.

TOPUZ: Da ti ga butne Topuz topuzom.

Otvora se reza na vratima. Zatvara se reza.

POLICAJAC: Jedi govna, Topuze! Jedi, jedi!

TOPUZ: Kako je čuo, majku mu jebem? E, Topuze, Topuze! Ovdje i zidovi imaju uši. *(Ide ka Geletu.)* Puši mi se, plače mi se. Imaš cigaru?

GELE: Jok.

TOPUZ: Od sada, kad ti donesu cigare, ostavi ih kod mene na čuvanje. Davaću ti kol'ko hoćeš. Ja mnogo pušim. Kao Turčin u turskom zatvoru. To je bila šala. *(Pauza.)* Našalio sam se. A niko se nije ni nasmiješio. Prije nego se zblizimo, da jedno raščistimo. Ja sam doživotno. Ne znam kako se ti odnosiš prema ovom mjestu, ali ja ga doživljam kao svoj dom. Jedna od muka ti je što ako te vidim da pišaš van rupe, ja ću ti ga odseći. Što si ovdje?

GELE: Nesrećan slučaj.

BORIS: Šta ima novo napolju?

GELE: Sviraju zurle i bubnjevi.

TOPUZ: Ne zajebavaj se sa Borisom.

GELE: Nije mi do priče.

TOPUZ: A tako. A do čega ti je?

BORIS: Pusti ga.

TOPUZ: Boris ima meku dušu. Ja ne. Bio je jedan prije tebe. Mnogo se kurčio. Jaka stvar! Dojadilo mi i odgrizem mu uho. Čitavo. Ubi se od vriske. K'o Van Gog. Ispalo – nesrećan slučaj. Misliš da je vrijedilo? Imaš svoje mišljenje? *(Pauza.)* Steći ćeš ga. Vremenom. Prvi put si ovdje? *(Pauza.)* Navići ćeš se. Vremenom. Jesi li čula kako je ovdje? *(Pauza.)* E mnogo je gore. Objasniću ti. Imaš vremena je l' tako? Ovdje je bolje da ubijaš vrijeme nego da ubijaš sebe. Na primjer. Ili, uslovno rečeno, sestro, dospjela si u pogrešno vrijeme na pogrešno mjesto. Sa izvjesnim poznavanjem određenih oblasti, dođoh do zaključka da je ovo mjesto dosta specifično. Jebem ti cigare! Napolju nije dobro, je l' tako? Svi hoće da uhvate džadu, je l' tako, Balkan, bure baruta, je l' tako? I tako dalje. Opisno rečeno, šupak svijeta. Došla si na mjesto koje sam ja privremeno nazvao hemoroidom na šupku svijeta. Radni naslov. Prilično krvavo. A podnaslov: Najeb'o si od mene i ovakvih k'o što sam ja. Iz te perspektive šupak svijeta izgleda kao Palma de Majorka. Razumiješ? Moj ti je savjet – pripazi na dupe. Da ne bude shvaćeno kao polje za napredak u oblasti kulture. Možeš se konsultovati sa Borisom. Da li ti je sad malo jasnije? *(Pauza.)* U tom smislu preporučljivo je da pokažeš izvjestan stepen kooperativnosti. Kao što ti rekoh, nemoj se kurčiti.

GELE: Je l' to sve?

TOPUZ: Zasad.

GELE: Jesi l' ti ovdje što toliko sereš?

TOPUZ: Ovdje sam zbog takvih kao što si ti.

GELE: Ne diraj me, ne diram te.

TOPUZ: *(Vadi britvu ispod kreveta.)* Dirni me, ubiću te.

GELE: Neću probleme.

TOPUZ: Boli me kurac šta ti hoćeš, a šta nećeš.

GELE: Šta ti hoćeš?

TOPUZ: Malo poštovanja. *(Pauza.)*

BORIS: Otkud ti taj ožiljak?

GELE: Čuo si za Đoreta?

TOPUZ: Ludaka?

BORIS: Brata od Crnog?

TOPUZ: Šta si imao sa njim?

GELE: Ubio sam ga. *(Pauza.)*

TOPUZ: Hoćeš cigaru? *(Vadi paklu cigara. Pauza. Gele uzima.)* Uzmi dvije. Jednu za uho.

GELE: Topuze? Hajd', skidaj pantalone!

Scena 8

NA KRAJU SVIJETA

Noć. Okean. Brod. Tiha muzika: argentinski tango. Svjetlost pune mjesečine. U jednom velikom čamcu za spasavanje leži Boris. Kiril sjedi pored njega pokriven ciradom. Kiril sjedi. Sve vrijeme puši.

BORIS: Ne mogu.

KIRIL: Izdrži!

BORIS: Žedan sam. Koliko još ima?

KIRIL: Ne znam.

BORIS: Kao da smrdi na povraćanje? *(Pauza.)*

KIRIL: Baci cigaretu.

BORIS: Ja ću se baciti. Hoćeš cigaru?

KIRIL: Neću.

BORIS: Uzmi!

KIRIL: Neću. *(Pauza.)*

BORIS: Pička ti materina. *(Pauza.)*

KIRIL: Kod nas je mjesec manji.

BORIS: Zašto ne kažeš da je ovdje veći?

KIRIL: Zašto sve što kažem ne valja?

BORIS: Zašto ne kažeš nešto što valja?

KIRIL Pojebo bi neki stegnuti pičić.

BORIS: Znaš šta si ti? Kopile nabijeno hormonima. Teku ti na uši.

KIRIL: Šta ti je?

BORIS: Nema ćoškova.

KIRIL: Kakvih ćoškova? (*Pauza.*)

BORIS: Pička ti materina! (*Pauza.*) Mjesec svijetli kao sunce. Jebem ti slobodu bez budžaka. Smrdi na bljuvotinu. Osjetiće nas po mirisu. Niko ne zna da smo tu?

KIRIL: Niko.

BORIS: Ako nas uhvate, baciće nas u more?

KIRIL: Predaće nas vlastima u Argentini.

BORIS: Bolje da nas bace u more. Maločas je neko prošao ovuda.

KIRIL: Niko, ovuda ne prolazi. Je l' ti bolje?

BORIS: Umire mi se.

KIRIL: Ne trabunjaj. Imaš morsku bolest. Proći će te.

BORIS: (*Vadi nož.*) Uzmi ga.

KIRIL: Šta će mi?

BORIS: Donosi sreću.

KIRIL: Što je tebi ne donosi? (*Pauza.*)

BORIS: Pička ti materina!

KIRIL: Samo psuješ. Kaži nešto lijepo.

BORIS: Ima kurvi u Argentini?

KIRIL Ne znam.

BORIS: Ima li pičaka kod nas?

KIRIL: Najboljih.

BORIS: Koji kurac onda tražiš u Argentini?

KIRIL: Neću ostati u Argentini. Otiću u Australiju. Iz Australije za Kanadu. Iz Kanade za Ameriku. U Americi imam tetku. Ima para. Nije mi prava tetka, ali nemam drugog roda.

BORIS: Što ne odeš pravo u Ameriku?

KIRIL: Nemam vizu.

BORIS: I šta ćeš raditi sa tetkom u Americi?

KIRIL: Da joj se nađem. Umire. Mnogo je volim. Kupovaću joj mlijeko i kifle. Prosipaću joj tutu. Počecu novi život. Amerika je zemlja za mene. Čista kosa i bijeli zubi. Nasmijani ljudi. Šarene boje. Limuzine i viski. Ko reskira, taj dobija. Baška što bježim od vojske. A ti zašto si potegao?

BORIS: Nikada nisam bio na moru.

KIRIL: I?

BORIS: *(Pauza.)* Pička ti materina. *(Pauza.)*

KIRIL: Zaustio si nešto drugo kazat? Šta sam ti ja kriv? Šta bi ti bez mene?

BORIS: Možeš samo da me uhvatiš. Ako ti ga dam. *(Pauza)* Gdje je sada Topuz?

KIRIL: Koji Topuz? *(Pauza)* Gdje je sada Topuz?

BORIS: Jednog jutra smo ga našli sa ustima punim govana: Udavio se u kibli. Udavio se. Pet godina. Nemoj, ba, Topuze! Nemoj! Da ti jebem majku! Svima da im jebem majku. *(Pauza)* Šta ja tražim u Argentini?

KIRIL: Nikad se ne zna.

BORIS: To me muči. Dolje je bal.

KIRIL: Kakav bal?

BORIS: Ne čuješ? Vesele se. Lijepo im je. Kako to sve što je lijepo dešava se drugim ljudima? Na drugim mjestima. Gdje smo se mi to zajebali? Hajdemo dole da zaigramo. Znaš argentinski tango?

KIRIL: Jednom sam učio valcer.

BORIS: Znaš li onu »Zajdi, zajdi jasno sonce«?

KIRIL: Slušao sam je. Nemoj ustajat. Povratićeš.

BORIS: Žedan sam.

KIRIL: Nema više vode.

BORIS: Donesi. *(Pauza. Kiril skida ciradu. Ustaje.)* Čekaj.

KIRIL: Šta boćeš?

BORIS: Hvala ti na svemu.

KIRIL: Ne lupetaj. U istim smo govornima. I ti bi meni pomogao.

BORIS: Nikad se ne zna. *(Pauza.)*

KIRIL: Hoćeš nešto drugo?

BORIS: Ne. To je sve.

Kiril odlazi. Boris gleda za njim. Polako ustaje. Klata se. Povraća. Odlazi ka ogradi broda. Iz džepa vadi nož. Ostavlja ga kraj ograde. Baca se u okean. Pauza. Ulazi Kiril sa flašom vode. Gleda što nema Borisa. Prilazi ogradi. Podiže nož. Gleda u more.

KIRIL: Pička ti materina!

Scena 9

SOBA S POGLEDOM

Amerika. Jeftin hotel. Noć. Sa prozora se vidi svjetlost neonskih reklama. Na jednom stolu flaša viskija. Flaša rakije. Prazne konzerve koka-kole. Prazne kutije cigara i kesa od sendviča. Televizor radi. Na dva kreveta zagledani u televizor leže Kiril i Mane. Kiril miješa karte. Mane teleupravljačem mijenja kanale. Obojica su šareno odjeveni, sa okrenutim bejzbol-kačketima. Kiril ustaje. Uzima jednu flašu.

KIRIL: Gdje mi je nož?

MANE: Jebem ti nož. Kupi otvarač.

KIRIL: Promijeni kanal.

MANE: Nema ništa.

KIRIL: Pusti bejzbol.

MANE: Jebem ti bejzbol. Samo trče.

KIRIL: Mane?

MANE: Da?

KIRIL: Amerika.

MANE: Da.

KIRIL: Hoš viski?

MANE: Cijeli dan pijem viski.

KIRIL: Napi se koka-kole.

MANE: Smučilo mi se od koka-kole. Pije mi se šljiva. *(Gleda kroz prozor.)*

KIRIL: Šta hoćeš?

MANE: Da otjeram nekog u majčinu. *(Zvoni na dugme za poslugu.)*

KIRIL: Nemoj da zajebavaš Džimija.

Džimi kuca na vrata. Mane ih otvara. Njih dvojica izmjenjuju ljubazne osmehe.

DŽIMI: Good evening, sir.

MANE: Džimi? Gdje si ti, Džimi? Čombe. Jebem ti mamu. Jesi čuo šta ti kažem. Jebem sve živo. Što se smiješ, Džimi, pička ti materina? Mogo bi ti malo jebat i sestru, a? Može? Tako, lijepo se nasmij, jebem ti sve po spisku, da ti jebem. Okej? Jes?

DŽIMI: Have a nice day, sir.

MANE: Tenk ju. Baj. *(Zatvara vrata.)* Mnogo me nervira. Samo se smije.

KIRIL: Pa što mu psuješ?

MANE: Možda i on meni psuje. Otkud znam. *(Ponovo legne.)*

KIRIL: Mane?

MANE: Kaži.

KIRIL: Nije dobro što nosimo pare sa sobom. Ima mnogo Crnaca.

MANE: Kirile?

KIRIL: Kaži.

MANE: Ovaj neon mi je probio mozak. *(Pauza.)* Kirile?

KIRIL: Kaži.

MANE: Jebem ti neon, da ti jebem. Daj mi tu flašu.

Kiril mu daje flašu. Mane je uzima i baca je kroz prozor na svijetleću reklamu. Prestaje da svijetli.

MANE: Ovako je bolje.

KIRIL: Eto te, kao neka Crnčuga. Kako možeš?

MANE: Šta mi mogu?

KIRIL: Jebi ga, bacaj prazne flaše. *(Pauza.)* Kod mas svijetle samo kandila u crkvi. Ljudi bi sve dali da stignu ovdje, a tebi smeta što svijetli. Ne prija ti viski. Ti bi šljivu. Da ti jebem šljivu. Pola svijeta sam bosonog prevalio da mi malo sine. Šta sam sve prošao da bi dospio ovdje. Ali

ima Boga. Sad sjedim, ležim ovdje, na Olimpu svijeta, cijedim viski, imam para i boli me za sve. Boli me za balkansku tragediju i za vjekovnu borbu naših naroda. I boli me da li nekoga boli za mene. Gdje mi je nož?

MANE: Jebem ti nož.

KIRIL: Kod kuće misle da bogzna šta radimo.

MANE: Razbacujemo se tetkinim parama. *(Pauza.)* Ovdje ne znaju da žive. Znaš šta želim?

KIRIL: Da me oteraš u majčinu?

MANE: Ne.

KIRIL: Sto dolara?

MANE: Ne.

KIRIL: Dvjesto hiljada dolara.

MANE: Ne.

KIRIL: Ne želiš dvjesto hiljada dolara?

MANE: Želim pojest škembiće. Želim zatvoriti dvije kafane. Jednu da rasturim, pa da odem u drugu na škembiće. Želim posnu sarmu u petak, mrsnu u subotu. Želim satima sjedit u mom kraju, pljuvat ukруг i posmatrat kako zalazi sunce. Ni malim prstom ne mrdat, sve u mozak karat. Želim Zori kupit sjemenke i zavuč joj se u gaće. Fatat red na šalterima. Slušat Peru kako podriguje po sokacima. Želi gledat Evdokiju. *(Pauza.)* Želim da mi sviraju balalajke.

KIRIL: Otkud balalajke?

MANE: Ne hvataj se za riječ!

KIRIL: Izađi malo, prošetaj.

MANE: Našetao sam se vala. Čak sam od muke bio i u muzeju.

KIRIL: Idi u kino.

MANE: Ne mogu pratit film.

KIRIL: Ne mogu ni ja, ali se trudim. Fuck me. My mame is Kiril. My aunt leave me... Kako se kaže nasljedstvo? Bullshit! *(Otvora konzervu sa koka-kolom.)* Moj stari misli da smo pare uložili u biznis.

MANE: Opet svijetli. Ide mi na ganglije.

KIRIL: Ostavi tu flašu!

MANE: *(Uzima praznu flašu. Baca je kroz prozor)* Ne znam kako ih ne nervira. *(Ponovo legne. Mijenja kanale.)* Zašto si baš mene pozvao ovamo? Nemaš od mene fajde. Pomažem ti samo da spiskamo pare.

KIRIL: Donosiš mi sreću. Ostavi to.

MANE: Šta je to?

KIRIL: Emisija za špance.

MANE: Znaš španski?

KIRIL: Ne.

MANE: Pa koji ti je? *(Pauza.)* Kirile? Opet svijetli. *(Pauza.)* Da je bila mjesečina, već bi prestala. Mamu mu jebem. Da bacim još jednu?

KIRIL: Mane? Ne izigravaj na silu Crnca!

MANE: Jesi l' bio u Las Vegasu?

KIRIL: Ne.

MANE: Pravo mejsto.

KIRIL: Ti si bio?

MANE: Moj kurac sam bio.

KIRIL: E, to ti je Amerika!

MANE: Je l' daleko odavde?

KIRIL: Sve je ovdje blizu. *(Ustane. Gleda kroz prozor.)* Amerika. Danas si ovdje. Sutra si u Las Vegasu. Prekosutra, prekosutra si već u pizdi materinoj. Ovdje ne možeš da govoriš o sudbini. Ti si svoja sudbina. Valjaš, ne valjaš. Dobijaš, gubiš. Imaš, nemaš.

MANE: Ako sve izgubimo?

KIRIL: Sudbina. *(Nadnosi se nad prozor. Širi ruke.)* Gledaj Amerika. Hiljadu svjetiljki. Neonke. Zvuci. Vazduh. Život.

Kroz prozor ulijeće flaša. Udara Kirila u glavu. Pada mrtav.

MANE: Kirile? Kirile? *(Dolazi do njega. Uzima ga u naručje. Proviruje kroz prozor.)* Jebem ti Crnce, da ti jebem!

Scena 10.

MJESEC OD SLAME

Noć. Park. Jezerce. Na klupi kraj vode sjede Edvokija i Kosta. Odněkud se čuje balalajka. Pojavljuje se Mane, a za njim ide orkestar. Daje znak sviračima da zastanu. Ide ka Evdokiji i Kosti. U ruci nosi flašu vina.

EVDOKIJA: Šta hoćeš?

MANE: Da večeras samo za tebe ubijem mjesec.

EVDOKIJA: Rekoh ti da te ne želim vidjeti.

MANE: Griješiš. Da ne smetam?

KOSTA: Smetaš!

MANE: Koji ti je ovo majmun?

EVDOKIJA: To se tebe ne tiče.

MANE: Kaži mu da malo prošeta.

EVDOKIJA: Kosta je večeras sa mnom i ostaće ovdje. Šta hoćeš?

MANE: Treba da porazgovaramo.

EVDOKIJA: Nemamo šta da razgovaramo.

MANE: Nemamo šta da razgovaramo!

KOSTA: Nisi čuo? Ne želim ništa imati s tobom.

MANE: Kosta?

EVDOKIJA: Nemoj praviti scene!

MANE: Gdje si ba, Kosta!?

EVDOKIJA: Nije ti kriv Kosta.

MANE: Ko je kriv!

EVDOKIJA: Ko je kriv? Pitaš ko je kriv? Pitaj se dvaput ko je kriv.

KOSTA: Idemo?

EVDOKIJA: Kako te nije stid pojaviti mi se pred očima?

MANE: Stid me je. Kajem se. Pogriješio sam. Hoću da se izvinim...

EVDOKIJA: Kakve fajde imam ja od toga?

MANE: Hoću da počnemo iz početka.

EVDOKIJA: Koliko puta smo počinjali iz početka?

KOSTA: Evdokija?

MANE: Ovaj put je drukčije. Nešto sam naučio.

EVDOKIJA: Uzalud, Mane. Ne vjerujem ti ni riječ. Ništa ti ne vjerujem. Iste priče, ista sranja. Dosta mi je tebe. Razumiješ? Samo ja znam kako mi je bilo. Ne želim ponovo prolaziti kroz taj pakao. Sad mi je svejedno. Što te brže zaboravim, tim bolje. Nikad se ti nećeš promijeniti.

MANE: Pruži mi šansu.

EVDOKIJA: Zar si malo šansi imao?

KOSTA: Evdokija?

EVDOKIJA: Kako si mogao?

MANE: Nisam mislio da će ovako ispasti.

EVDOKIJA: Kako si mislio da će ispasti?

MANE: Mislio sam te odvesti odavde. Da se smiješ.

EVDOKIJA: Da se smijem? Nađi drugu, Mane. Neku koja će ti vjerovati. Nju laži.

MANE: Ili ti, ili niko.

EVDOKIJA: Znaš li kako je meni bilo? Da li si ikad pomislio?

MANE: Da sam ti rekao, ne bi razumjela.

EVDOKIJA: Mogao si da ostaviš pismo, kartu, bilo šta.

MANE: Znaš da mrzim rastanke.

EVDOKIJA: Mrziš rastanke. Ti nisi normalan! Nisam više mlada, Mane. Nemam živaca. Ti voliš samo sebe. Sve druge mrziš. Ti ne možeš voljeti.

MANE: Ne tjeraj me da te molim!

KOSTA: Evdokija?

EVDOKIJA: Bijaše nekad, Mane. Ne vrijedi.

MANE: Dobro – molim te.

KOSTA: Evdokija? Odoh ja.

EVDOKIIJA: (*Kosti, mirno*) Kosta, izvini malo. (*Manetu, bijesno*) Znaš li šta mi je od tebe ostalo? Zaboravila sam se smijati. Samo te po tome pamtim. Sad sam srećna. Žali bože vremena koje sam izgubila s tobom.

MANE: Ne znaš ti šta sam ja sve prošao. Las Vegas! Imam para! Napravio sam bogatstvo. Samo za tebe.

EVDOKIIJA: Ne treba mi!

MANE: Šta ti treba?

EVDOKIIJA: Da tebe nema! Znaš šta si ti? Kurvar, kockar i pijanica.

MANE: Ko pijanica?! Ja pijanica?

EVDOKIIJA: Dosta je bilo, Mane! Zbogom i nije mi bilo drago što sam te vidjela!

MANE: Spreman sam na sve!

EVDOKIIJA: Za koliko!?

MANE: Zauvijek!

EVDOKIIJA: Zbogom, Mane!

MANE: Gledaj! Tvoje ime! U Americi! Od Crnca! (*Razdrli košulju. Istetoviran je. Mjesečina polako počinje da se gasi.*)

EVDOKIIJA: Kako si mogao?

MANE: Spreman sam i na gore!

EVDOKIIJA: Uzalud, Mane. Kasno je. Ne osjećam ništa prema tebi. Ništa mi ne značiš. Ne volim te. Kako da ti objasnim?

MANE: Kajaćeš se.

EVDOKIIJA: Nikad.

MANE: Kad me ne bude bilo.

EVDOKIIJA: Zbogom, Mane. Kosta? (*Odlaze.*)

MANE: Nemoj poslije reći da sam ja kriv! (*Muzičarima:)* Svirajte onu moju!

Muzičari sviraju. Mane odlazi polako u jezero. Bez zastajanja odlazi u dubinu. Evdokija zastaje. Gleda u mjesec. Pomračenje je totalno.

EVDOKIIJA: Ubi ga! Ubi mjesec za mene! (*Ona se vraća na obalu. Mane polako nestaje pod vodom.*) Mane! Mane!

KOSTA: Obično pomračenje! Znao je. Je l' čuješ?!

EVDOKIJA: Nema ga! Ne pojavljuje se! Udavio se! Udavio se za mene!

KOSTA: Idiot!

Mane se ne pojavljuje. Muzičari prestaju svirati. Svi gledaju u mirnu površinu jezera. Počinje da se pojavljuje mjesec.

EVDOKIJA: *(Utrčava u jezero)* Mane!!!

Scena 11

BURE BARUTA ili ORGANSKA HEMIJA

Noć. Dimitrije i Anđelko. Dimitrije drži u ruci zelenu jabuku.

ANĐELKO: Kako si, adžo Dimitrije?

DIMITRIJE: Hvala Bogu.

ANĐELKO: Sjećaš me se? *(Pauza.)*

DIMITRIJE: *(Gledaju se.)* Da ti kaže nešto, adžo Dimitrije... *(Pauza.)* Ničeg se ne sjećam. Usnio sam san. Zaboravio sam kad sam se probudio. Probudio sam se sav znojav. Sjećam se samo kako sam htio zagristi jabuku. Raspala se prije nego što sam je stavio u usta. Znao sam da je tu kraj. Prođe moje. Bješe toga. A ništa ne pamtim. Kažu da ti pred smrt cijeli život prođe kroz glavu. Meni ništa. Prazno. Ničeg nema. Sve je uzalud. Isto kao na početku. A šta bješe na početku? Glupost? Kraj? Starost? *(Pauza.)* I mladi odlaze. Bog ih uzima sebi... Da ti kaže nešto adžo Dimitrije... *(Pauza.)* Htjedoh ti nešto reći, ali zaboravih. *(Pauza. Uzima jabuku. Pokušava da je zagriže. Umire.)*